

Felhőszelek tétova foltokkal (Rónaszéki Linda kiállítása)

Rónaszéki Linda grafikái ezúttal egy kávéház faláról néznek ránk

- Minden új kiállítás, új találkozás. Mondja Rónaszéki Linda. - Amit ugyanis addig rejtegettem magamnak, most megosztom másokkal. Ez egyfajta lemeztelenedés, és másfelől meg kitárulkozás. Arról faggatom, vajon beszélget-e ilyenkor a meghívottakkal, érdeklí-e a fiatal művészt, hogy mit gondolnak a képeiről.

- Hogy a befogadók mit gondolnak a kiállított képekről, az nem hiszem, hogy kiderül. De a megnyitók nem is erről szólnak ma már, hanem csak úgy örülünk egymásnak. És fontos, mert erőt adnak a folytatáshoz. Egy fikarcnyi gondolatot sem szabad hagyni megszökni. Ezeket elraktározom és egy jó pillanatban megfestem.

Játékos bubifrizurájához királykék csipkeruhát visel. Olyan karcsú, akár egy bakfis, pedig még csak másfél éves a kislány.

- Közhely, tudom, de amióta anya lettem, valóban másképp élem az életem és látom önmagam. A legnagyobb változás talán, hogy míg előtte E./1. személyben léteztem, most minden T./1. Most azt kéne mondanom, hogy a gyermek mellett nem jut elég időm alkotásra, szabadkozhatnék, de ez olyan igazságtalan lenne Vele szemben.

Az óráit visszavette és délelőttönként a bolyaisok tehetségét gondozza nagy odaadással.

- Tudod a kisfiammal a legerősebb kapcsolat a mienk, s a vele töltött perceket nem cserélném el senkivel. Jó persze délelőttönként "Lindanéninek" lenni, de "Lindaanyunak" lenni, az más...

Linda vallja: rosszul viseli a megnyitókat Alapvetően nem szereti, ha ilyenkor róla beszélnek, és közszemlére teszik, csodálkozva kérdezem, hát egy ilyen helyzetben hogy lehetne másképp. Félszeg mosollyal válaszol:

- Ha az én kiállításomat nyitja meg valaki, akkor ugye elkerülhetetlen, hogy ne pont én legyek a középpontban, de mégis, ilyenkor lehajtott fejjel szoktam végighallgatni a szöveget. Jobban szeretem, ha a képeimen keresztül néznek rám.

- A mostani megkeresésnek nagyon örültem, mert ez más hely, mint az eddigiek, ebben a környezetben, egy kávéházban mások is láthatják a képeim és nagy öröömre Alexa Károly is elfogadta felkérésem, ezért több szempontból is különleges alkalom számomra.

Megkérdezem Lindát, vajon ez az érdekes "maszatolós technika" hogy alakult ki nála. Vannak-e elődök, akik inspirálták a tenyérvonalak festésében. - Nem kerestem "elődöket" hozzá, így előképeim és "maszat-társaim" sem ismerem. Nem sértődik meg ezen a szón, rögtön alkalmazza, látom, tetszik neki.

- Engem a felületek érdekelnek, a színes, repedezett, karcolt vagy félig lepotyogott falrészletek, farészletek, felhőszelek. Ezek tétova foltjai, a bennük bujkáló alakok, állatok... kikötők, szigetek...elképzelt tájak és történetek.

Megunthatatlan játék ezeket felfedezni a foltok között, a résekbe bújva. Persze sokan játszanak a papír vagy vászon felületén: Pollock, Klee... A mostani képek lenyomatok Saját kézfejemről: redőiről, vonalairól. Bennük a versekhez valamilyen módon kapcsolódó férfi és női alakokkal.

A redők és vonalak közé szavak indáznak. Kacsaringós hajlataikból vers szövegeződik. József Attiláé, akivel Linda egyébként egy napon született. Ezt például irigylem tőle kicsit.

- Mindig is szerettem szerelmi líráját. Éreztem olvasás közben lelki közelséget is, de nem a megegyező születésnapunk miatt. (nevet) Aztán kaptam egy ismerősömtől egy Ágnes Vanilla-lemezt tele feldolgozásokkal, és eldöntöttem, újból és újból átolvasom a kötetet és illusztrálni fogom a "nekem szántakat". Így történt a mi találkozásunk.

Egyre többen simítják meg karját, integetnek, úgyhogy be kell fejeznünk, mert kezdődik a megnyitó, már csak néhány tervéről van időnk beszélni kicsit:

- Akadnak régi be nem váltottak, "magamnak megígértek" egy kis füzetben. Mesék, félmesék, amelyek illusztrálásra várnak, mások kiadásra várnak, megint mások pedig csak úgy váraкоznak, még nem tudni történetek vagy festmények válnak- e belőlük. Elbeszélés mind. Jó lenne illusztrálni, efféle megbízásokat kapni többet, örömmel vállalnám. A szupertitkos terveim pedig még Neked sem árulom el. Inkább, ha elkészül, megmutatom. Aztán beszélgetünk megint.